

В зелений ліс зеленоокою
Пливу зеленим соком лук.
Зелений колір, колір спокою,
У дні страхіть, у дні розлук.

А пекло бою підкрадалося,
І от підкралось, запекло...
Ще й нині поле пригадалося,
Яке зеленим не було.

Те поле бою нині в зелені,
А не для мене та краса.
Трава і цвіт такі приземлені —
Землі позаздрять небеса...

Та йду дорогою широкою
Чи бездоріжжям кам'яним...
Зелений колір, колір спокою, —
Як мало я була із ним...

1972

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.